"లవ్ లెటర్

చివవెదుల్ల సోమనాథశాస్త్రి

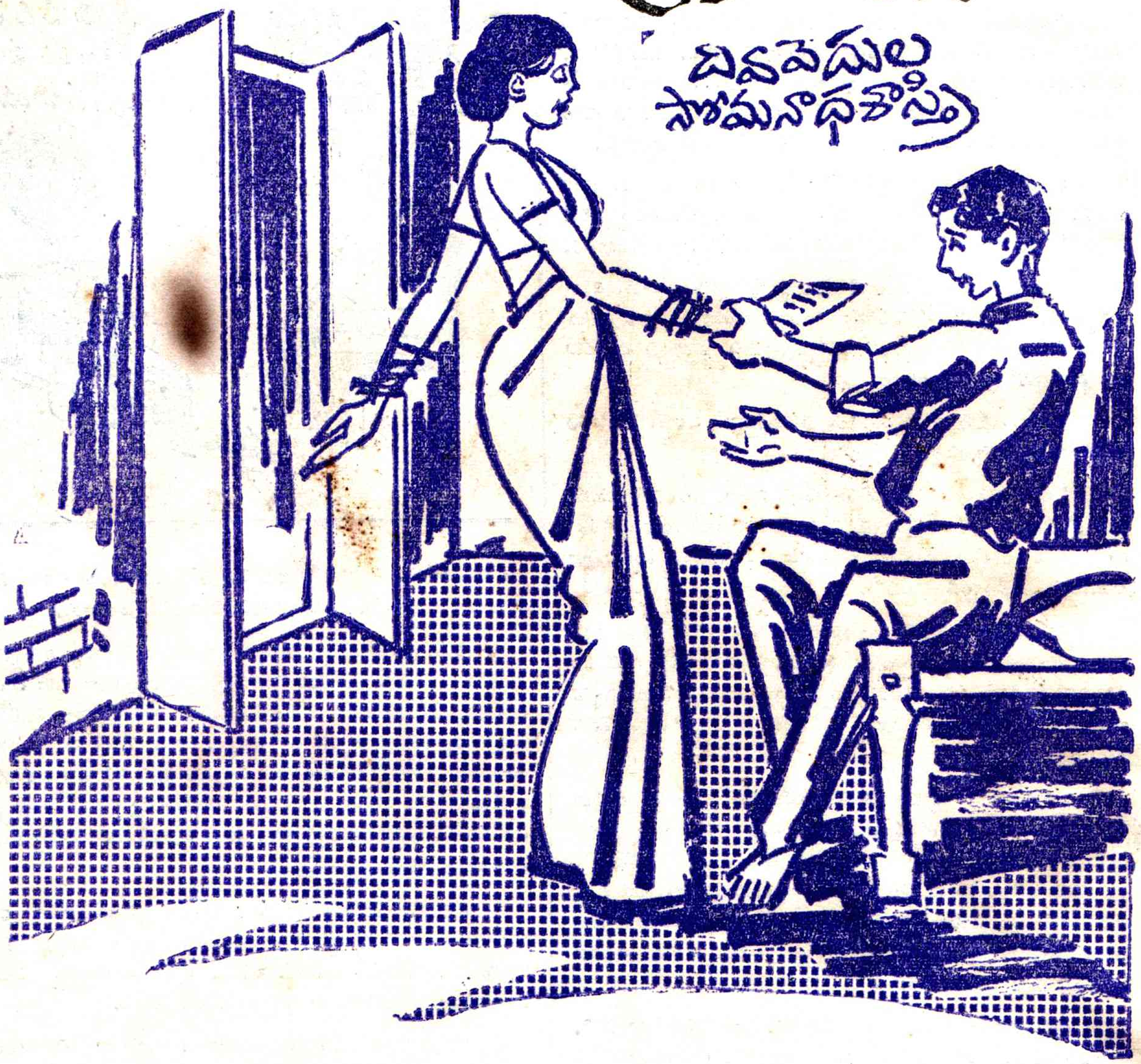

ఇలా పోస్టుమన్ కవరు యివ్వడం ఏమిటి. దాని పొట్ట చించి. కాగితం పైకిలాగి చదవడం మొదలెట్టాడు రమణమూర్తి—

"ప్రియమయిన... శ్రీవారికి ... ప్రేమతో వ్రాయు ముప్పట్లు ..." ఈ ముక్కలు చదివి ఎంత వేగిరం కవరు విప్పాడో - అంతవేగిరం ఆ కాగితాన్ని ఆ చిరిగిన కవర్లో పెట్టేసి ఎడ్రసు చూశాడు ... అతని పేరే ... కాని అతనికలాటి వుత్తరం ఎవరు వ్రాస్తారు? ... అతని పేరు గలవాడే యింకెవడయినా వుంటే అతని దవాలి... ఎంత పని జరిగిపోయింది? అతనిదే అనుకుని పోస్టుమన్ యిచ్చేశాడు! చూసుకోకుండా అతనూ చింపేశాడు ... ఇప్పుడెలా? అడగడానికి కూడా వీల్లేకుండా చిరిగిపోయిందాయె! ...వాలకం చూస్తే పాపం! ...ఏ కొత్త పెళ్ళామో! తన భర్తకి వ్రాసిన వుత్తరంలా వుంది.

పోనీ ఆ ఆసామిని కాస్త వెతికి అతని చేతిలో పెడితే. ఏమనుకొంటాడో? పరాయివాడి వుత్తరం చూసుకోకుండా చింపి చదివినవాడిని ఏమన్న మనిషివయ్యా? అని అడిగేస్తే-పుణ్యానికి వెళితే పాపం వచ్చినట్లవుతుంది! ...పొరపాటయింది — నీతోడు నే చదవలేదు — అని ఒట్టు వేసుకున్నా నమ్ముతాడా?

ఏం చేయడమా అని ఆలోచించుకుంటూ ఆ కవర్ని తిరిగి పోస్టుమన్‌కే యిచ్చేద్దాం అన్న వుద్దేశ్యంతో జేబులో పెట్టుకున్నాడు రమణమూర్తి. కాని జేబులో. ఆ వుత్తరం ... ఏదో చెబుతున్నట్టు అనిపించింది. ఆ ఒక్క వాక్యమే అంత రుచిగా వుందికదా యింక ఆ వుత్తరం అంతా చదివితే ఎలా వుంటుందో! అందులోనూ ఒక చిన్నది తన ప్రియుడికి వ్రాసినవుత్తరవిశేషం! రమణమూర్తి బుద్ధి చలించింది. అదేమిటో చదవాలని. ఆత్రుత, కోరిక లావయింది. పరాయి వుత్తరం. అందులోను భార్యాభర్తలు వ్రాసుకున్న వుత్తరం చదువుతానా? చదవచ్చునా? అని మనసు ఒకమూల నుండి పీడిస్తూనేవుంది. కొంతవరకు నిగ్రహించుకున్నాడు. ఏమవుతే అదేకాని. ఆ ఆసామిని వెతికి యిచ్చేద్దామని బయలుదేరి ఆ పరిసరాల్లో వాకబుచేసి లేడనిపించుకొని వచ్చేశాడు.

ఈ మాత్రందానికోసం కాళ్ళు పీకేట్టు ఎందుకు పోనిస్తూ తిరుగుతావు? ఈ వుత్తరం అందకపోతే చూసి చూసి మరో వుత్తరం వ్రాసుకుంటుంది. ఏం కొంప మునిగిపోయింది? పద

ఇంటికి అని అనుకొని వచ్చేస్తూంటే ... జేబు బరువెక్కిపోయింది. మరి వుత్తరాన్ని జేబులో వుంచలేకపోయాడు.

పైకితీశాడు. ఆ చినిగిన కవర్లోంచి ఆడదాని అందమయిన అక్షరాలు జలజలా క్రిందికిరాలి పోతున్నాయనిపించింది. ఆ వుత్తరం క్రిందపడి పోకుండా పట్టుకొన్నాడు...మళ్ళీ.

"ప్రియమయిన శ్రీవారికి......ఆ వాక్యం అవుపించింది. ఆహా, ఏమి అదృష్టవంతుడా ప్రియుడు, అనుకున్నాడు. "ఇంకా ఏం వ్రాసిందో! చూద్దూ! కొంప మునిగిపోయిందేమీ లేదు. ఆ మాత్రంలో! నీవనుకొని కవరుచింపే శావు..అందులో విచిత్రంవుంది. చూస్తే ఏం తప్పు? కావాలని చూశావా ఏం? కాదూ పోదూ అంటే ఎవరితోనూ చెప్పకు ఆ రహస్యం పోతే ఈ వుత్తరం ఎలాగూ ఆ వ్యక్తికి చేరలేదు కదా! నువ్వుచూడకపోతే మాత్రం ఆ విషయాలు వాడికి తెలిసేడిచాయా ఏం?...చూడు...పరవా లేదు!" అని వెధవకోర్కె తినేస్తూంటే ... మెల్లిగా ఒణుకుతున్న చేతులతో ఎవరూ చూడకుండా చదవడం మొదలెట్టాడు, రమణమూర్తి.

అందులో—

..."మీరు ఎంత మంచి వారండీ, మీవుత్తరం చదువుతుంటే— మీతో మాట్లాడుతున్నట్లే వుంది. అయినా కంగాశీ పోనిస్తురూ!—నాకు సిగేస్తుంది? మరీ అంతలా వుత్తరాల్లో...వ్రాయొచ్చునా?...రాత్రిప్పు—మిమ్మల్ని—తలుచుకొంటే నిద్ర రాకుండావుంది! మీరు ఎప్పుడూ నా కళ్ళలోనే వుంటారు. ఏమిటేమిటో, తలపులతో నన్ను నేను మరచి పోతూవుంటాను, ఎంత అదృష్టవంతురాలినో అని అనుకుంటూంట:— ఇన్నాళ్ళు ఎప్పుడూ మిమ్ముల్ని వదలి వుండలేదుగా...అంచేత భయం భయంగావుంటోంది... రెక్కలు కట్టుకు మీ ఒడిలో వ్రాలిపోదామా అనిపిస్తుంది: కాని...ఎలా చెప్పండి?... ఒంటరిగా...నా కేమీ బాగుండటంలేదు:...మిమ్మల్ని చేతులతో చుట్టి మీ హృదయంలో నా ముఖాన్ని దాచుకుందామని వుంది ..

—అబ్బ! ఎంత రసికురాలు! ఈమే...ఎంత అదృష్టవంతుడామె భర్త...అవీ అలా వుండాలి! దాంపత్యం అంటెను! ఆ ప్రేమ ఏమిటో... ఇ "యిది" ఏమిటి?

ఎందుకూ? నాకూ వుంది ఒక పెళ్ళాం! ... వుత్తమెందుకు; ఎప్పుడయినా పుట్టింటికి వెళతుందా ఒకట్రెండు ముక్కలు వ్రాసి నా మొహాన పారేస్తూందే అని కత పోనీనా వ్రాస్తేకదా! నేనో నాలుగయిదు చేంతాడంతేసి వుత్తరాలు వ్రాస్తే అప్పుడోక రెండు ముక్కలు ఉహారంగంగా గొలికి పడేస్తుంది... అదీ ఏం వ్రాతా!...నారాత రాకపోతే "శ్రీశ్రీ దేవమూర్తులయిన భర్తగారికి

కుప్పనూర్పిడి దృశ్యం ఫోటో: "రారావు"

మీ చరణదాసి అనేక నమస్కారములు చేసి వ్రాయునది ... యిక్కడ అంతా క్షేమము... అక్కడ మీరు క్షేమమని తలుస్తాను ..." ఇదీ వరస— ఛీ! ఛీ! యిదీ ఒక వ్రాతేనా? యిలాగేనా వ్రాసుకుంట! భర్తగారికి ...మీ భార్య అని వ్రాయకపోతే అగ్నిసాక్షిగా వివాహమాడింది కాకపోతుందా? దస్తావేజులా ఉత్తరాల్లోకూడా ప్రతిమాటా వ్రాసుకుంటూండకపోతే.కాలదోషం పడుతుందా-పోనీ మొహంముందు మొహం లేకపోతేపోయింది. చక్కా అలా వుత్తరాల్లోనయినా ప్రబంధ నాయకీ నాయకుల్లా వ్రాసుకుంటే ఎంత బావుంటుంది? అయినా అంత అదృష్టం ఎవరికో గాని మనకెక్కడిదిలే..." అని అనుకుని మళ్లీ చదవటం మొదలెట్టాడు రమణ.

"...మీరు కవర్లో పెట్టి పంపిన ముద్దులు అందాయి. మీరు చెప్పినట్లు. ఆబుగ్గకీ ఈ బుగ్గకే పంచేశానులెండి... నన్నిమ్మంటారా! నయం! అయినా క్రిందటిమారు కవరు పట్టనన్ని పంపాను కదా... ఈసారినుండి మన రిఫ్రిజిరేటరులో కొన్ని తాజాగా దాచుకోండి!... చాలా... మీరు పిచ్చి మరీ లావయిపోతూంది!......

అవునండీ! ఆనాడు మనిద్దరం సినిమాకు వెళ్లాం. ఏమయిందో జ్ఞాపకంవుందా? అప్పుడేమిటయింది?... ఆటయిపోయి లైట్లువేసినా. అంత జనం వెళ్ళిపోతున్నా-కొంతసేపటివరకూ మనం అలానే ఉండిపోయాం! కదూ! అబ్బ! అందురో కొందరు మనవేపుచూసి నవ్వడం చూస్తే నాకు ఎంత సిగ్గనిపించిందను కున్నారు!... నిజంగా ఆ ప్రేమ అలాంటిదేనేమో. మీరు ప్రక్కనుంటే నేను అంతా మరచిపోతాను. ఎంచేతో!......"

"ఆహా! ఏమి పతివ్రత! ఏమి వుత్కృష్టమయిన ప్రేమ. ఏమి ఉదాత్తమయిన భావాలు!— ప్రేమ అంటే అలావుండాలిగాని... మొగుడు రాగానే స్నానానికి నీళ్ళిచ్చేసి- భోజనంపెట్టేసి! మడికట్టుకు నన్నుముట్టుకోకు, నావాలకాకి అని పూజలుచేస్తూ కూచోటమా? నా బొంద దేనికయినా పెట్టిపుట్టాలే!" అని అనుకున్నాడు.

"......బానండీ! మీకు దూరంగా... ఎలా వుండగలుగుతున్నానో అంటారా?... మీరు పెట్టిన ఒక్కటే!... మీ తేజస్సు. మీ అంశ, నా దగ్గర వుంది! అందుకే మీదగ్గర లేకపోయినా నేను నిండుగా, ధైర్యంగా, సంతోషంగా ఉండగలుగుతున్నాను!... అన్నట్టు... అన్నమాట తప్పకూడదు, బాబు పుడితే ఏం బహుమానం యిస్తారు?...చిన్నమాట! నేను రోజురోజుకీ గుండ్రంగాతెల్లగా మారిపోతున్నాను. ఇప్పుడు నన్ను చూస్తే ఆశ్చర్యపోతారు! నా కొంగు పట్టుకు వదలరేమో?... వద్దు బాబూ — మీరు మంచివారు కారు... అదేపనిగా చూసి దిష్టి కూడా పెట్టిస్తారు"

ఇలా వుత్తరం చదువుతో వుంటే రమణమూర్తికి ఎక్కడ లేని వుత్సాహం వస్తూంది.

"చూశారా — చూశారా — ఎంత చమత్కారంగా వ్రాస్తూందో అలాటి భావాలు, అంతలా ప్రేమించిన వాళ్ళకే గాని అందరికీ వుస్తాయా? మా ఆవిడా వ్రాస్తుంది... ఏమని?—

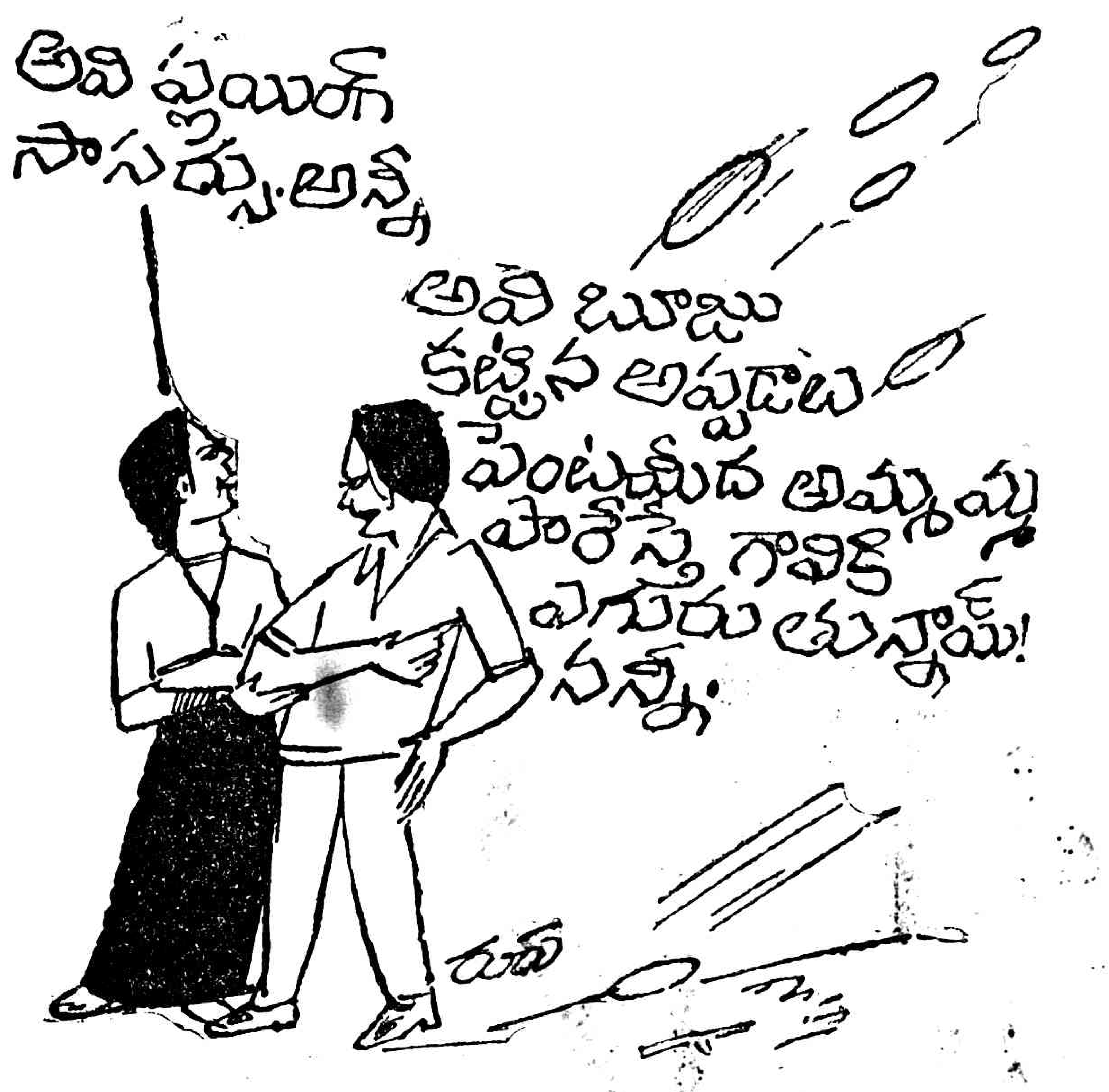

"లవ్ లెటర్"

"ఏమిటో ఈమారు ఎప్పుడులా లేదు! ఏదో భయంగావుంది! మీకేం మహారాజులు రోజా రోజాకీ నేను నీరసించి పోతున్నాను. వంట్లో నెత్తురు లేదని డాక్టరు చెప్పాడు – చంటివాడికి నాలుగురోజులయి జ్వరం వస్తూంది! ..." ఇదీ వ్రాత! ఛీ ఛీ సిగ్గు సిగ్గు . యిది వ్రాతేమిటి? నుదిటి వ్రాత కాకపోతే:

ఆ ప్రియురాలు చూడండి ఎలా వ్రాసిందో ఎంత చదివినా యింకా చదవాలనే వుంటుంది: అని అనుకుని మళ్ళీ చదవడం మొదలెట్టాడు రమణమూర్తి–

"...... ఏమండీ నన్ను చూసుకున్నట్టే మన గులాబీలను కూడా చూడాలి సుమండీ! నీళ్ళు రోజూ పోయించండి! ఆ పువ్వులన్నీ చూస్తుంటే నేను జ్ఞాపకానికి వస్తున్నానన్నారు కదా! మరి మొగ్గలాటి నా మనసును వికసింప చేసినవారు కదా! ఏమంటారు? డబ్బు కావలిస్తే పంపుతామంటారా?... నాకెందుకండీ, నామీద ప్రేమవుంటే చాలు. అది పెట్టి–టెర్లిన్ పాంటు, షర్టు కుట్టించుకోండి – లేదూ – మనపాపకి మంచిమంచి బొమ్మలు కొని పంపండి యిక్కడ నాకే యిబ్బందీ లేదు!..."

ఆహా! ఏమి త్యాగశీలతో చూడండి – డబ్బు పంపుతానంటే వద్దని ఏ భార్యేనా అంటుందా?– ఎంత ముద్దుగా వ్రాసింది? మరి తన భార్య అయితే–

"మీకు యింటిసంగతి పట్టదు ... అయినా పనిమనిషి వచ్చినపుడు జాగ్రత సుమండీ... అవులు పాడయిపోకుండా చూడండి ... పీనారితనం మాని రోజూ పాలు త్రాగండి ... అన్నట్టు మన ప్రక్కింటి సీతమ్మగారికి వచ్చేముందు పెద్దయిత్తడి మూకుడూ, ఇంతిగిల గొట్టం యిచ్చాను. పనిమనిషిని పంపించి వాటిని తెప్పించేయండి. లేకపోతే అవి మనవికావు. తర్వాత వెంటనే ఓ పాతిక రూపాయలు నా పేర మనియార్డరు చేయండి, డాక్టరుగారికి, మందులకి యివ్వాలి" — ఇదీ వరస. పుత్తరాల్లోకూడా ఈ వెధవ గోలలే! విసుక్కున్నాడు రమణమూర్తి.

ఆ ప్రియురాలు వ్రాసిన పుత్తరంలో నయితేనో—

"నిజంగా...యివాళరాత్రి నా కెంతో చెప్ప లేనంత ఆనందంగా వుందండి – యివాళ ఆ చందమామ ఎలాటి చల్లటి వెన్నెల జల్లుతున్నాడో చూడండి!...రాత్రి సౌమ్యమయింది. ఏకాంతంగా! నిర్మలంగా! నిశ్శబ్దంగా, చల్లగా హాయిగావుంది! చూడండి...ఆ చందమామ మేఘాల్లోంచి ఎంత గబగబా పరుగెట్టి వెళ్ళిపోతున్నాడో? ఎక్కడికో?... బహూశా తార... దగ్గరికో ఏమో!...అలాగే నాకూ మీ దగ్గరికి వచ్చేయాలనివుంది. కాని ఆ చంద్రుని కోసం కాసారంలో కలువ ఎంత పరితపించిపోతూ వుంటుందో...ఉరకలేస్తున్న చంద్రునికి కనిపిస్తుందా? అలాగే నేనూ మీ కోసం కనీసం మీ పులకలెత్తించే పుత్తరంకోసం ఎదురు చూస్తూ వుంటా... ఏమిటి దగ్గరగా రమ్మంటున్నారా? ఎందుకు?...ఓహో తెలుసు తెలుసు వుండండి బుగ్గలికి పెదిమలకి చేదు మందు రాసుకొస్తా...

ఇట్లు,
మీ లత.

ఈ పుత్తరం అంతా చదివాక రమణమూర్తి అవోలా అయిపోయి–

"హోహోహో...ప్రేమలో కవిత్వంకూడా పుడుతుంది కాబోలు!...నిజంగా ఈ పుత్తరం పటం కట్టించి యింట్లో పెట్టుకున్నా తప్పులేదు. కాని పాపం! ఆ అదృష్టవంతుడెవడో వాడు చదువుకుంటే ఎంత ఆనందించి వుండునో? కదా? రాక్షసుడికి రాజకుమారి దొరికినట్టు ... నా చేతులో పడింది ఈ పుత్తరం"

ఇలాగనుకుంటూ ఆ ఉత్తరం జేబులో జాగ్రత్తగా పెట్టుకుఇంటికివచ్చాడురమణమూర్తి.పోస్టుమన్‌గాని, ఎడ్రసులుగల వ్యక్తిగాని, ఎక్కడా కనబడక.

"వచ్చారూ తెల్లవారింది; ఇల్లొదిలారు– పోనీ యింటికి వచ్చేపుడయినా– కూరలు ఆచేత్తో పట్టుగు వద్దామని అనిపించదుకదా! మళ్ళీ భోజనాల దగ్గర అన్నీ కావాలి!...అన్నిటికీ నేను న్నాగామరి?

అని పలకరించింది వాళ్ళావిడ– గుమ్మంలో అడుగు పెట్టగానే– అప్పుడే కూరల మనిషితో నయాపైస కోసం పావుగంట సేపు ఘర్షనపడి

అది విని. ఆ పుత్తరంలో పుద్దేశించినవ్యక్తి అదృష్టానికి తన దురదృష్టానికి తల వంచుకు వెళ్ళిపోయాడు లోనికి.

"హా! హతవిధీ!" ఇలాగేనా యింటికి రాగానే ఒక భార్య తన భర్తని పలకరించేతీరు? అంతె అయితే?– తన భర్తరాకకోసం తలుపు దగ్గర ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ,అల్లంతదూరాన

ఆయుర్వేదము –
జాతీయ వైద్యము
శుక్లనష్టము, నరముల బలహీనత, గుండెదడ, రక్తపుపోటు, అతిమూత్రము మొదలగు అనేక వ్యాధులకు ఆయుర్వేద ములో నమ్మకమైన చికిత్సలు గలవు.
ఉచిత సలహాలకు!
ఇండియన్ మెడిసిన్ హౌస్,
(నెర్విటాల్ ఉత్పత్తిదారులు)
విజయవాడ — 2.

కనబడగానే- సముద్ర కెరటాలలా పరుగున ముందుకువచ్చి- పరవశంతో

"వచ్చారా?" అంటూ హృదయం మీదవాలి చేతులు పెనవేసేది.

"నా కోసం ఏం తెచ్చారు? "సంపెంగలా? మల్లెలా? చామంతులా? అని అడిగి వుండేది!- చెయ్యిపట్టుకుని యింట్లోకి తీసుకువెళ్ళి వేడి వేడి కాఫీ యిచ్చి వుండేది. అని ఏమిటేమిటో వూహించుకున్నాడు-కాని-వెంటనే-

"ఆ ప్రియుడయితే అవన్నీ తప్పక తెచ్చి ఉండే వాడేమో? మరి నేనూ మా ఆవిడ కొసం సంపెంగలూ, మల్లెలూ, చామంతులూ. తెస్తే ఆవిడ అలానే చేసేదేమో' నేను తేనూ లేదు! ఆవిడ అలా చేసనూ లేదు."అని అనిపించి వాలిక్కుర్చుకున్నాడు.

ఏదో జరిగింది-

సుగత విద్దర్లాంటి గతంలో కొన్ని మధుర స్మృతులు లేకపోలేదు. చెయ్యి వెయ్యగానే ముడుచుకుపోయే 'టచ్ మి నాట్' లాగ మొగ్గని చూసి ఇది పువ్వెపుడౌతుందా? అని ఎదురు చూసే తనలాగ లలితా — తనూ ఒకప్పుడుండే వారు. — ఆరోజులూ, ఆ తీయటి అనుభవాలూ నెమరు వేసుకున్నాడు రమణమూర్తి. మనిషిలో మార్పు కాలంతో పాటు వస్తుందా? వయసుతోపాటు వస్తుందా? అన్నీ ఎటూ తేల్చుకోలేక పోయినాడు-

తనకిలాటిభార్య లభించడం ఎంత అదృష్టం? అందమయినది, అన్నివిధాలా అనుకూలమయినది- కాపురానికి వచ్చిన మొదట్లో- ఆ తర్వాతా- తామెంత ఆనందంగా గడిపేరు?... తర్వాత, పిల్లలూ, సంసారం... కాలం యిట్టె తిరిగి పోయింది...

అయితే మొదట్లోవున్నట్టు... యిప్పుడెందుకుండ లేకుండా వున్నారు? ఈ ప్రశ్న వాళ్ళొక్కరికే కాదు... ప్రతీ దంపతులకూ... కలిగేదే? ఆ మార్పు ఎలా, ఎక్కడ, ఎందుకు వస్తుంది? ఆలోచించుకుంటేనే ఈ ప్రశ్నా జవాబు దొరకక బాధ. లేకపోతే- సహజమయిన ఒక పరిణామం మాత్రమే!

పెళ్ళయినక్రొత్తలో పది మాటలకి ఒకమాట మాత్రం జవాబు చెప్పే తన భార్యేనా ఈమె?

సన్నగా, నాజూకుగా, ముగ్ధ మోహనాకారంతో, లేత యవ్వనంతో రమ్మనగానే మృదువుగా ముడుచుకుపోయే. గులాబీయేనా ఈమె?

తన వయిపు సూటిగానన్నా చూడకండా గట్టిగా మాటాడితే బెదురుచూపులుచూసే అబలేనా ఈమె?

మరి తను మాత్రం ఎంత మారిపోలేదు?

ఇలా అందరూ వూహించుకున్నట్టే రమణమూర్తికూడా ఆలోచనల్లో పడిపోయాడు...

గాథావళి - 116

మారు పేరు

ప్రముఖ సముద్ర పరిశోధకుడు, రచయిత, బెంజిమన్ ఫ్రాంక్లిన్ చిన్నప్పుడు తన అన్న ప్రెస్‌లో ఉద్యోగం చేసేవాడు. అతను అన్న పత్రికకు అప్పటి ముఖ్య సమస్యపై ఒకలేఖ వ్రాసి ప్రచురించమని అడిగాడు. బెన్ అన్న కోపంతో నీవు వ్రాయటమేమిటి, అచ్చువేయడ మేమిటి అని గద్దించాడు. ఫ్రాంక్లిన్ ఊరుకోక ఆ రాత్రి తన లేఖను సవరించి కలం పేరు పెట్టి తన ప్రెస్సులో తలుపు సందుగుండా వేసివచ్చాడు. రెండవరోజు ఆ లేఖ పేపరు కెక్కింది. బాగుందని చాలా మంది ప్రశంసించారు. బెంజిమన్ ఫ్రాంక్లిన్ అంతటితో ఆగక అదే పేరుతో వరుసగా వ్రాశాడు. దాంతో ఆ పేపరు ప్రతిభ మిన్నంటింది. ఆ రచయిత కోసం ఫ్రాంక్లిన్ అన్న ఎంతో గాలించాడు. కాని బెంజిమన్ తనే వ్రాశానని చెప్పలేదు.

మేరెడ్డి యాదగిరిరెడ్డి

పరధ్యాన్నంగా చేయి కడుక్కుని గదిలోకి నడిచాడు. కాస్సేపటికి లలిత. అదే రమణమూర్తి భార్యవచ్చి- ఈయన పరధ్యాన్నం అదీ, చూసి, బుగ్గమీద వేలేసుకుంది.

"అదేమిటి ఇందాకటినుండి చూస్తున్నాను. ఏమిటోలా వున్నారు?" అంది నవ్వుతూ.

"అబ్బే ఏమీలేదు!... యివాళ భోజనం షడ్రసోపేతంగా వుంది సుమా!... ఏదీ ఆ చేత్తోనో... ఆకూ వక్కా... కూడా..." అని అన్నాడు.

"ఇంకా నయం- నోటికి అందివ్వమన్నారు కాదు! అయినా ఏమిటీవేళ కోరికలు కూడా చిత్రంగా వున్నాయి!"

"ఇవాళేమిటో నిన్ను చూస్తుంటేనూ!... అయితే లలితా నేనోటి అడుగుతాను చెబుతావా!" అని అడిగేడు

ఆమె ఆశ్చర్యపోతూ "అడగండి చెబుతా" నంది;

"ఏం లేదు — నేనంటే మొదట్లో లాగే నీకు నామీద ప్రేమవుందా?" అని అమాయకంగా అడిగేడు.

అది విని నవ్వుతూ — వెటకారంగా-

"ఎవరికీ!... నాకా... మీ మీదా?... ప్రేమా ...బావుంది మీ ప్రశ్న... ఎవరయినా వింటే నవ్విపోతారు!... ఇన్నాళ్ళకు వచ్చిందా మీకీ సంశయం?..." అంది.

"హాస్యంకాదు లలితా... నిజం చెప్పు ... మనం మారలేదంటావా?"

"మారకండా వుండిపోతామా? వయసుతో పాటు మనమూను"

"అది సరే...అప్పటి కోర్కెలూ, అవీ ఏమయిపోయినాయి?"

"ఏమీ అవవుకాని ఏ వయసుకి తగ్గ. అభిరుచులూ, అలవాట్లూ, ప్రవర్తనా ఆ వయసుకు వుండాలి! కొర్కెలు ఎప్పుడూ వున్నా, పరిస్థితులను బట్టి మనసులోనే వుంచుకోవాలి; వాటిని అప్పటిలాగే తీర్చుకో చూస్తే హర్షించరు!"

"భార్యా భర్తల మధ్య కూడానా?"

"తప్పదు మరి. యిద్దరి మధ్యా ఎంత అన్యోన్యత వున్నా, ప్రేమ వున్నా చిన్నప్పటిలాగ యిప్పుడు పిల్లలముందూ, పెద్దలముందూ ప్రకటించుకోగలరా?

"పోనీ విసుగూ చిరాకూ ఎందుకు వస్తుందంటావు?" అని అడిగాడు

"విసుగేమిటండీ? ... మీరు ఆఫీసులో పని

మూలశంకకు
త్వరగా
నమ్మకమైన
హెడెన్సాతో
ఉపశమనం పొందండి
శస్త్రచికిత్స
అవసరములేదు!
DOL-327 TEL

"లవ్ లెటర్"

చేస్తూంటారనుకోండి — అప్పుడు పిల్లలు దగ్గరికివచ్చి అనవసరంగా అడుగుతుంటే ఎందుకు కసురుకుంటారు? వాళ్ళమీద ప్రేమా, అభిమానమూ లేకనా... అలాగే నేనూను, ఏమిటో పని తెమలక అలా కసురుకుంటాను గాని యింకేముంటుంది?" అయినా యివాళేమిటి యిలా అడుగుతున్నారు?" అని అంది.

"ఏమీలేదు. యివాళ పోస్టుమన్ నాకో ఉత్తరం యిచ్చాడు. అడ్రసుచూస్తే నాదే... కాని. లోన వుత్తరంచూస్తే. పాపం... ఎవరో అమ్మాయి తన భర్తకివ్రాసిన ప్రేమలేఖ అది......"

"ఎవరిదో అని ఎందుకు విచారిస్తారు? ..మీదేనేమో?" అని హాస్య మాడింది

"బావుంది వేళాకోళం! అయినా అంత అదృష్టం కూడానా?" అన్నాడు వెటకారంగా.

"అయ్యో పాపం! కానీండి. ఏం చేస్తాం... ఆ తర్వాత—"

"నీ కంతా వెటకారమే కాని - నిజంగా ఎంత బాగా వ్రాసిందనుకున్నావు ... ప్రేమ అంటే అలా వుండాలి!"

అయితే వాళ్ళిద్దరూ భార్యాభర్తలయి వుండరు!" అంది నవ్వుతూ.

"ఏం భార్యాభర్తల మధ్య అలాటి ప్రేమ వుండదా?"

'ఏమో నాకేం తెలుసు? మీకే తెలియాలి... ఊఁ ... ఇంతకీ ఆ ఉత్తరం మీరు చదివారా?"

"మరేం చేయను? నాదే అనుకొని చింపేశాను కదా?"

"అయితే మాత్రం! మొగుడూ పెళ్ళాల వుత్తరం అని తెలిశాక మళ్ళీ కవర్లోనే పెట్టేసు లేక పోయారా?"

"మొదట అలానే చేశాను ... వూరల్లా తిరిగాను. ఆ ఆసామీ ఎక్కడా కనబడ లేదు..."

"అంతవరకూ బాగానే వుంది..."

"మొదట ముక్క చదివేసేమో ... మరి వుండబట్టలేక పూర్తిగా చదివేశాను..."

"చదివి - మీకు వ్రాసినట్టే బుజాలెగరేస్తున్నారు! అవునా?"

"చదివిచూడు ... నీకే తెలుస్తుంది! ... నువ్వెపుడయినా యిలా వ్రాశావా?"

"భార్యాభర్తలు వ్రాసుకొనే వుత్తరాలు చూడ్డం ఏమిటి? నాకు సిగ్గేస్తుంది బాబూ!"

"పరవాలేదు చూడు" అని వుత్తరం అందించాడు.

"ఏమిటంత పొగుడుతున్నారు మహా...అని వుత్తరంచూసి జవాబు చెప్పడానికి బదులు విరగబడి నవ్వడం మొదలెడుతుంది. రమణమూర్తికి ఏమీ అర్థంగాక ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అలా నవ్వుతావేమిటి?—పాపం ఆ వుత్తరం కోసం అతనెంత ఎదురుచూస్తూ వుంటాడో? నా దగ్గర వుండిపోయింది కదా అని నేను విచారిస్తూ వుంటేను!" అని అన్నాడు.

అది విని ఆమె నవ్వుతూ—

"ఆ వుత్తరం మీదే అయితేనూ - ఎవరో ఎందుకు ఎదురు చూస్తారండీ!" అని అంది.

"మళ్ళీ వేళాకోళమా? ఏమిటి నువ్వంటున్నది?"

"వేళాకోళం కాదండీ. నిజంగా ఆ వుత్తరం మీదే!" అంది నవ్వాపుకుంటూ.

"ఏమిటీ? ఆ వుత్తరం నాదా? ఇన్నేళ్ళు వచ్చాక నా కెవరు రాస్తారు లవ్ లెటర్ ... అయితే మీ చెల్లే అయివుండాలి?...ఏ మొగుడూ దొరక్క—"

"మరేం! అదొక్కటే ... తరువాయి ... నే ననేది - అది కాదు... ఆ వుత్తరం నేను వ్రాసినదేనండీ అని.. నేను మొదటిమారు పురిటికి మా వాళ్ళింటికి వెళ్ళినపుడు - మీరు ఉత్తరాలు వ్రాయి, వ్రాయి, అని ఒకే పనిగా వ్రాస్తూ వుంటే. ఒకనాడు తీరుబడిగా కూర్చుని, పుస్తకాల్లో చదివిందంతా జ్ఞాపకం తెచ్చుగొని ... తమాషాగా, ఆ వుత్తరం మీకు వ్రాశాను. ఆ వుత్తరమే ఈ వుత్తరం!"

అని ఆమె అనేసరికి రమణమూర్తి నమ్మలేక—

"ఇది నువ్వు వ్రాసినదా? యిన్నాళ్లపోయాక యిప్పుడా వచ్చింది?"

"అదే నేనూ అనుకుంటున్నాను!... లేకపోతే ప్రేమలేఖకోసం వాచిపోయి మీరే ఆ వుత్తరం కవర్లో పెట్టుకు - మీ ఎడ్రసు వ్రాసుకొని పోస్టుచేసుకోలేదుకదా?" అంది నవ్వుతూ.

"బావుంది! నీ హాస్యం! అసలు యిలాంటి వుత్తరం నా కందనిదే?" "అవునండీ... అప్పట్లో నేనంత కష్టపడి వ్రాసిన వుత్తరము అందిందా? అని అడిగితే కాదని మీరు చెప్పారుగా... జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి!"

"అయితే... నీ పేరు "లలిత" కాబోలునే... యిందులో "లత" అని వుందే?"

"అయ్యో! సంబరమా? నేనే అలా తమాషాకి మధ్య అక్షరం వదిలేసి "లత" అని ముద్దుగా వ్రాశానండి... మీరుకూడా అప్పుడప్పుడు నన్ను అలానే పిలిచేవారు కదండీ! అన్నీ యింత వేగిరం మరిచిపోతే ఎలా? ఆ రోజులు ఎంతహాయిగా వుండేది..."

"అవునవును! జ్ఞాపకం వచ్చింది... పదేళ్ళ క్రిందట. నువ్వు మీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళినపుడు వుత్తరం వ్రాయలేదని నేనూ, వ్రాసేనని నువ్వూ వాదించుకున్నాం! ... అయితే ఆ ఉత్తరమే నన్నమాట తిరిగి తిరిగి యిన్నాళ్ళకు చేరింది! ఏదీ కవరుతే. ఎన్నాళ్ళ క్రిందటి ముద్రో చూద్దాం!

అని ఆ కవరుచూసి—

"చూశావా కవరునిండా ముద్రలే... నేను చూడనేలేదు. పోనీ మనిద్దరం "హనీమూన్" తిరగకపోయినా. మన లవ్‌లెటర్ ఆ పని చేసుకు వచ్చింది!"

"మరేం. చంకలో బిడ్డనిపెట్టుకు వూరల్లా వెదికినట్టు మీ కోసం. మీరే. పొద్దుటనుండీ తిరిగారు!" అంది నవ్వుతూ.

ఆ మాటలు వినిపించుకోకుండా.

"అయితే ఆ లతవి నువ్వే నన్నమాట! ఆ లవ్ లెటర్ నాకేనన్నమాట! ... ఆ ప్రియుణ్ణి నేనే నన్నమాట! ... అవరా... ఎంత అదృష్టవంతుణ్ణి..." అని పరవశంతో అంటాడు.

"ఇంకా నమ్మకం లేదండీ!"

"లతా..."

"ఏమండీ..."

"మరిప్పుడల్లా వ్రాయడం లేదేం?"

"మీరిప్పుడలా అడగడం లేదేమిటండీ? అయినా ... యింకా చిన్నవాళ్ళమా? అలా వ్రాసుకుంటే ఏం బావుంటుందండీ? ... పైకి ప్రదర్శించే రోజులుపోయి మనసులో వుంచుకోవలసిన రోజులు వచ్చాక!"

"నిజం... అంతేగాని మనం మారలేదు కదూ? లతా!"

"ఎన్నటికీ మారం!"

"ఏదీ ఆ వుత్తరం నువ్వు చదువు!"

"బావుందండీ మీరు మరీనూ.. ఆలాటి వుత్తరం యింకా వుంచుతారా ఏం? ... చింపేస్తాను..."

"ఆఁ ఆఁ... వద్దు! ఆ వుత్తరం జాగ్రత సుమా? ఈ వెండిభరిణలో పదిలంగా దాచు దీనిని పూజా పుష్పాలకన్నా పవిత్రంగా దాచుకుందాం..."

"చాల్లెండి... మీరు మరీనూ... ఎవరయినా వింటే నవ్విపోతారు!" అని ఆ వుత్తరం అతని చేతుల్లో పెట్టబోయేసరికి రమణమూర్తి ఆ చేతిని అందుకుని — లలితని దగ్గరగా తీసుకున్నాడు... లలిత — వద్దంటూ బెట్టు చేస్తూనే......

(ఆకాశవాణి విజయవాడ కేంద్రంనుండి నాటిక రూపంలో ప్రసారమైంది. వారికి కృతజ్ఞతలతో)

దీర్ఘ రోగులకు చికిత్స

ఏ రోగమైనను
యెంతకాలముగా
నున్ననూ మాసలలోనే
ఆరోగ్యమును పొందండి
ప్రతి రోగాన్ని అనుభవ ప్రజ్ఞా విశేషముల తో నివారించగలను
కవిరాజ్ మోహన్.